

Κωστής Α. Αγουρίδης

Όταν

τις μερες που περνουνε κιτρινες

ζητω

να βαψω μια καρδια

βλεπω

απολειπει μεσα μου

κυμα, τελειωμένο

απο φοβο

απο κρυο

απο τα σειρα κλαδια του δεντρου

που το κανεις «αθανατο»

κλασικο μεγαλο συστημα

29.10.76

★

Τώρα σαν εισαγωγη

σε χορο λαϊκο και μεγαλο,

πολυχρωμο ζωγραφιστο κυτταρο

κυλα και διαχυσου στα μεγαλα σωματα.

ασυνειδητα.

τοσο αργα

ως την αισθηση της πληγης

κι ως την καρδια της αγαπης μας.

28.10.76

Ευθύμιος Β. Λιόγας

"Αδειο χαρτί και σκέψεις γλυκές τιγυρίζουν απόψε. Με δυό χείλια να μιλάς και να κινείσαι ελεύθερα μέσα μου. Μικρό μου φῶς και πρόκληση στη μουσική ζωή μου. Λοιπόν θά ταξιδέψω κι ἄς μείνεις μοναχή. Είναι μαρτύριο οἱ λέξεις. Καί τὸ μυαλό μου νὰ κλείνει πεισματικά τὴν εἰκόνα σου. Βροχή, βροχή, νὰ σέ ντύνω, νὰ σέ γεμίζω ἀπ' ὅ,τι ἔχω καὶ μετὰ ν' ἀδειάζεις γλύκα. Καὶ πάλι βροχή κι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φύγεις. Κοιμάτι ἐσὺ τῆς γῆς ποὺ 'φυγε ἀπὸ μένα, ζωντανή σπορά καὶ πάλι δρόμοι νὰ χωρίζουν τὸ μυαλό μου.

Κι αὐτὸ τὸ παραμῦθι κύλησε στὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ. Χαμένες κώχες ματιῶν γυρίζουν στὴν πηγὴ τους. Τρελὸ ξάφνισμα ἐρείπιο

παραμένει στην ανανεωμένη φύση. Μετρημένα λόγια οι σταγόνες, γελοῦν ἀδιάκοπα.

Σχήματα δυσεύρετα σιωπημένοι θόρυβοι ἐποίησαν τὴν τρέλλα τῶν ἀνθρώπων. Σιγὰ καὶ πάλι θὰ βουλιάζουν στὴν πρώτη νεροποντή.

Βροχὴ ὅλα μαζί καὶ τίποτα. σβήσιμο ἄστρον καὶ ἦχοι μονότονου συνθέτουν τὴν τελετουργία τῆς δημιουργίας.

Βροχὴ καὶ πάλι κλείνει τὴν εἰκόνα σου, ζεστὴ θωπεῖα στὰ μαλλιά σου δὲν τὴν γεύτηκα. Γλυκὰ μιλοῦσα στὴν ἀναμονὴ τῆς παρὰδοσῆς σου. Κι ὅλα μαζί θὰ μείνουν σιωπὴ πού θὰ φανερώνουν τὴ σίγουρη φυγὴ σου. Γελᾷς καὶ πάλι βουβά, χτίζεις σιγὰ - σιγὰ τὴ μοναξιά μου μὲ τόσο φῶς στὴν ἀνάμνηση. Τρέχει τὸ χέρι μου ἐκεῖ πού μείνανε τὰ ἀχνάρια σου, ζεστὴ ἄμμος καὶ μιὰ ἀδειανὴ καρέκλα πού δὲν κάθησα, ὅταν ἔπρεπε.

Κάθε τι γυρίζει ἀπὸ μένα στὴ μνήμη πού κρατᾷ χρόνια. Κι ὅμως αὐτὸ θὰ λογαριάσουμε νὰ ποῦμε στ' ἀνάλωμα τοῦ χρόνου. Τὰ χέρια μας σταμάτησαν στὴν πρώτη ἀνατριχίλα πού ὑποπεύθηκαν. Κι ὕστερα κουβαλᾷνε στιγμὲς μονότονες, νὰ γίνονται ἀδιάκοπο φορτίο γιὰ νὰ ὀνομασθοῦν ἀργότερα ζωή, ζωὴ πού πέρασε στὴν ἐπανάληψη τῆς μὴ πράξης. Κάθε τι μιᾶ καὶ μεῖς τ' ἀκοῦμε ἀδιάφορα, χωρὶς νὰ προσέξουμε ὅτι θάρθει ὁ καιρὸς τῆς βροχῆς πού θὰ μᾶς φέρει ἀσταμάτητα τὶς λέξεις πού δὲν εἴπαμε, αὐτὰ πού σκεφτόμαστε νὰ κάνουμε πού μείνανε σχεδίασμα.

Ἀλεξάνδρα Βαλσαμῆ

Δὲν εἶναι οὔτε χθὲς οὔτε αὔριο
Ὅλα μὲς στὴν στιγμή
Ὅλα μέσα στὰ χέρια σου,
καὶ τὸ χθὲς καὶ τὸ αὔριο κι ἡ στιγμή
Κι' οὔτε στιγμή.

☆

Στὰ τζάμια τοῦ παράθυρου
δυὸ στενόμαχροι οὐρανοί, ἕνας κῆπος
καὶ σπουργίτια πού παίζουν ἕνα τόπι φῶς
Κι οἱ ἀντιφεγγιές του παίζουν στὸ πρόσωπό σου.

☆